

Caspar Mauritius

Programma, Quo Rector Universitatis Rostochiensis Casparus Mauritius, SS. Theol. D. ... Ad Exequias Quas ... Filiolo ... Caspari, Vir ... Dn. M. Johannes Harberding, Ad aedem S. Spiritus Pastor vigilantissimus hodie ad horam primam paratas cupit. Omnes omnium ordinum Cives Academicos peramanter invitat

Rostochii: Kilius, 1651

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770859437>

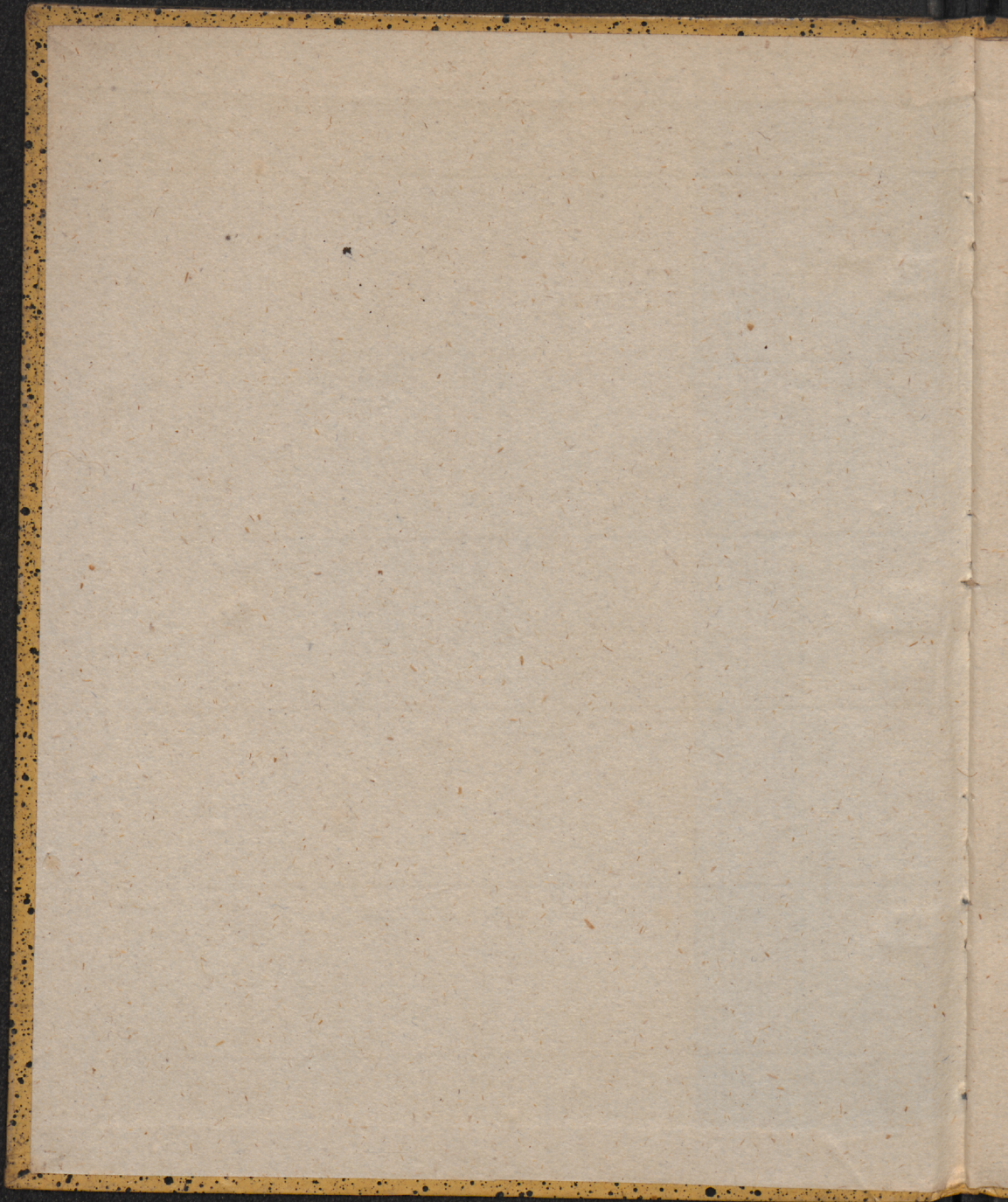
Druck Freier Zugang

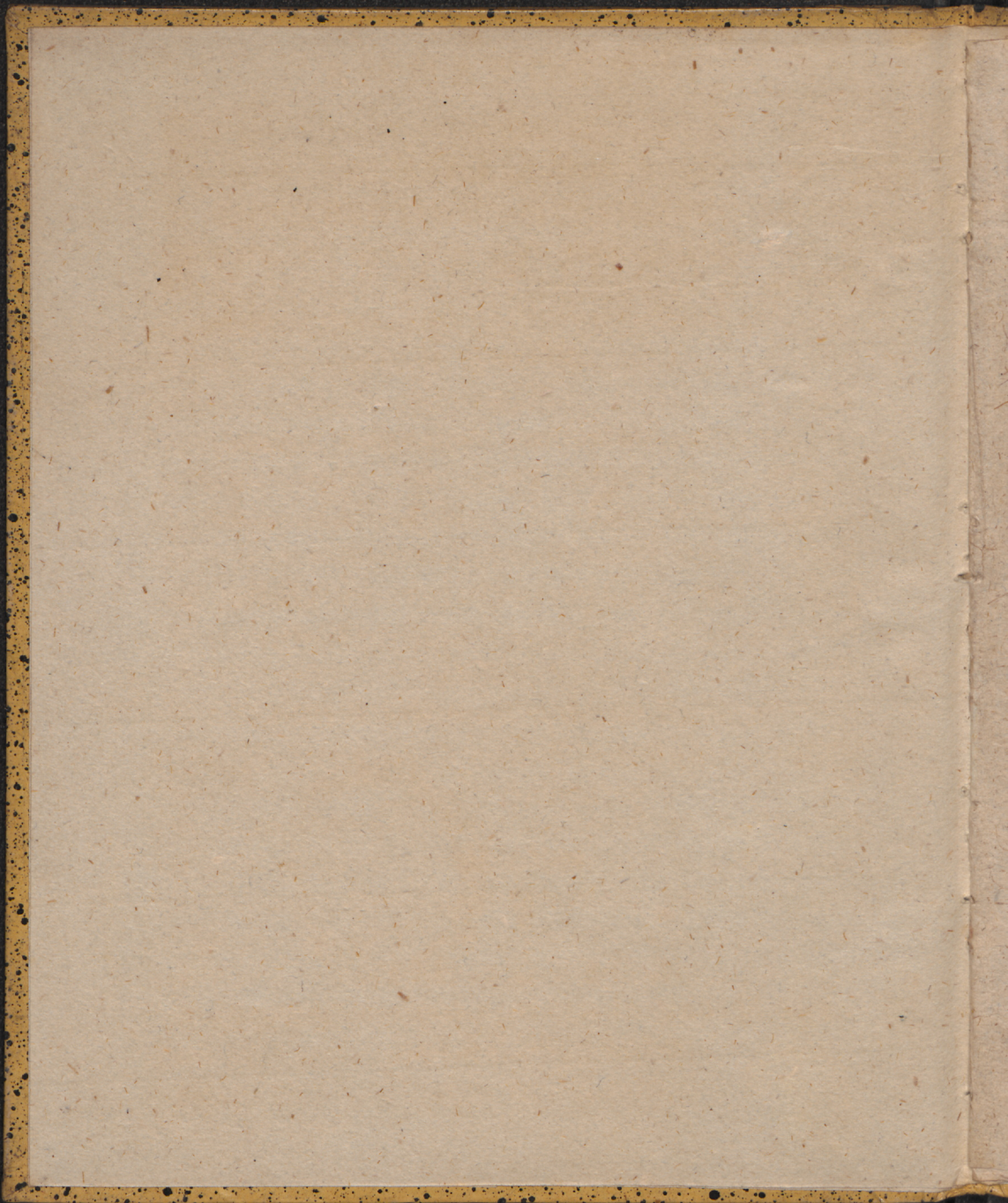
Mauritius, C.,
in ¹⁰X. Harberding.

R. 1651.

68.

PROGRAMMA,

149

Quo

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
CASPARUS MAURITIUS,

SS. Theol. D. ejusdemq, P. P. & Eccles.

Ad Exequias

Quas

Infantulo suavissimo, Filiolo desideratissimo

CASPARI,

Vir Reverendus & Clarissimus

DN. M. JOHANNES HARBER-

DING, Ad ædem S. Spiritus Pastor
vigilantissimus

hodiè ad horam primam paratas cupit,

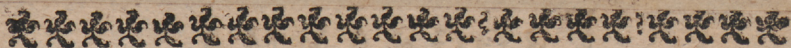
Omnes omnium ordinum Cives Academicos
peramanter invitari

OS(O)

ROSTOCHI

Typis NICOLAI KILII, Academia Typographi,
ANNO M, DC. LI.

Uæ malorum Ilias in hanc
incumbat vitam, nemo est, qui i-
gnoret, aut, si quis est a deo rerū hu-
manarum suarumq; imperitus, ha-
bet, unde discat, sacras literas pariter & profanas.
Dies annorum nostrorum sunt septuaginta aut
ad summum octoginta anni: è quibus quod opti-
mum est, molestia est & labor. Jacob interroga-
tus, quot ætatis annos confecisset, gravissima
oratione respondit: Dies peregrinationis meæ
pauci sunt & MALI &c. Ex re & vero Siradices:
Occupatio magna creata est omnib; hominibus
& jugum grave super filios Adam, à die exitus de
ventre matris eorum, usq; ad in diem sepulturæ
& reversionis ad matrem omnium. Cogitationi-
bus eorum & timori cordis sollicita expectatio
nempe dies mortis impositus, æque sedenti in
throno gloriæ atq; humiliter abjecto in terra
& cinere, æque ferenti hyacinthinum & co-
ronam atq; amicienti linum crudum. Indignatio,
invidia, perturbatio, fluctuatio, metus mortis,
studium effingendi, atq; contentio &c. Aristote-
les interrogatus, quid esset homo, respondit, im-
becillitatis exemplum, temporis spolium, fortu-
næ lusus, inconstantia imago, invidia & calami-
tatis trutina, reliquum vero pituita & bilis. Et So-
lon,

Ion, quid homo esset interrogatus, respondit esse
putredinem in exortu, belluam in omni vita,
escam vermium in morte. Vestem illam, quam
circumferimus, corpus dico, quidam antiquissi-
mus Philosophorum recte appellabat indumen-
tum iniustitiæ, fundamentum pravitatis, vinculū
corruptionis, velamen opacum, vivam mortem,
sensitivum cadaver, sepulcrum circumportatile,
domesticum deniq; furem, qui nos vetet in caelo
esse, & jubeat capite esse in terram demisso. Nec
vanè quidam Græcus corpus nostrū dici debere
contendebat non *δέμας* sed *δεσµόν*, non *σώμα* sed *σῆμα*
non corpus, sed ergastulum & sepulchrum, cujus
cum anima conjunctionem cito dirimi satius sit,
quàm diu durare. In qua re naturæ providentiam
merito æstimamus, quod, cum vitam dedisset,
molestiis infinitis expositam, voluerit esse quam
brevissimam. Verissimè Nazianzenus vitam hanc
nominat vitæ reliquias & halitus, & monet, quod
ad eandem sedem concitato cursu tendamus, &
eundem lapidem quamprimum subituri simus,
& idem pulvis propediem erimus, alios morte an-
teeamus atq; alios sequamur, alios lugeamus, ab
aliis deplemur, munusq; lacrimarum, quod
alijs contulim⁹, ab alijs vicissim recipiamus. Præ-
teritis igitur iis, quæ nos prætereunt, ad supernam
vitam omni festinatione properamus, terramq;

etiam adhuc in terra versantes relinquamus ac
spiritum in cælum ferentem bona fide subsequa-
mur. Halitum vocat vitam & vaporem Nazianze-
nus, secutus ductum sacri codicis qui & diei he-
sternæ, nimbo, somno, flori, gramini fabulæ & id
genus aliis, quæ fluxa sunt & cito transcurrentia,
comparat. Etenim ad exiguum tempus apparet
vapor: dies hesterna cito avolavit: nimbus mo-
mento uno atq; altero diffluit: somnus ad paucas
durat horas: flos inter mirantium & laudantium
oculos puncto temporis perit: gramen succiditur
& arefcit: fabulæ & sermones dicto celerius ef-
fluunt, volatq; irrevocabile verbum. Rectè Ho-
merus Iliados sexto canit:

*Per simile est foliis hominum genus omne caducis,
Qua nunc nata vides, pulcherrig, virefcere sylvis
Autumno veniente cadunt, simul illa perurens
Incubuit Boreas, quadam sub verna renasci
Tempora, sic vice perpetua succrescere lapsis,
Semper item nova, sic aliquis obvenitibus, ultero
Succedunt alij juvenes atate gravatis.*

Si quis autem hæc per exaggerationem dicta esse
contendat, non in eos tantum, qui in ætate pro-
vectiori moriuntur, verum in eos potissimum,
mentis dirigat aciem, qui lac maternum sugentes
& ab uberibus adhuc pendentes, postquam vix
lucem hanc conspexerunt, abripiuntur. In quo-
rum numero est mellitissimus infans, CASPAR

HAR-

HARBERDING, cui hodie iusta facimus. Natus est V. hujus mensis inter primam & secundam matutinam Patre Viro Reverendo & Clarissimo, Dn. M. JOHANNE HARBERDING, Pastore ad ædem S. Spiritus Vigilantissimo, Collega & Compatrie pl: dilecto & honorando: Matre MARGARETA TARNOWEN, foemina pietate & virtute ornatissima. Avum paternum habuit Virum honestum & probum JUSTUM HARBERDING, cerevisiarium & Mercatorem Bargesem apud Lubecenses, dum in vivis erat: Aviam Maternam AGNETAM Gysen/ Matronam laudatissimam. Avus maternus ei fuit Vir admodum Reverendus & Excellentissimus, Dn. JOHANNES TARNOVIUS, p. m. SS. Theol. D. & Professor celeberrimus & incomparabilis: Avia Materna DOROTHEA Kütters/ matrona itidem laudatissima, His majoribus ortum Parentes eodem die sacramento Baptismatis arbori Vitæ Christo inferi curârunt. Vixit duodecim dies cū dimidio quippe XVI. Martij post meridiem ex hac vita vel potius morte in veram vitam translatus est, verè quod hanc vitam attinet, vapor, verè nimbus, verè somnus, verè flos, gramen & fabula. Sed ereptus divina benignitate est, mundi; effugit naufragium prius, quam ejus illecebris in pejus mutari posset. Mundi, inquam, ubi scribente D. BERNHARDO, malitiæ plurimum

ubi sapientiæ modicum, ubi omnia sunt viscosa,
omnia lubrica, omnia operta tenebris, & obseſſa
laqueis: ubi periclitantur animæ, affliguntur cor-
pora, ubi omnia vanitas & afflictio Spiritus. Idem
paucis interjectis: In mari Masſiliæ de quatuor
navibus non perit una: in mari vero hujus mun-
di de quatuor animabus vix evadit una. Vetuit
olim Romanorum Rex ſecundus Numa, ne in-
fans triennio minor lugeatur: reliquis tot dierum
luctum concessit, quot annos vixerant. Quod si
ratio frænum injicere luctui Ethnicorum τῶν μὴ
ἐχόντων ἐλπίδα potuit: quanto magis id apud Christi-
ana pectora valebit, ut in hoc Infantis obitu mi-
nuant luctum? De quo rectè usurpari possunt
Paulini in Panegyrico ad Pneumatium scripti
versus Consolatorij:

*Gratuler an doleam? dignus utroq; puer.
Cujus amor lacrimas & amor mihi gaudia suadet,
Sed gaudere fides, flere jubet Pietas.
Tam modicum patribus, tam dulci è pignore fructum
Defleo in exiguo temporis esse datum.
Rursus ut aterna bona volvo perennia vita,
Quæ Deus in celo præparat innocuis.
Lator obisse, brevi functum mortalia secla
Ut cito divinas perfrueretur opes,
Ne terrena diu contagia, mixtus iniquis
Duceret in fragili corporis hospitio:
Sed nullo istius temeratus crimine mundi
Dignius aeternum tenderet ad Dominum,
Ergo Deo potius, quam nobis deditus infans & c.*

Hæc

Hæc cogitabunt mœtissimi parentes, nihil novi
sibi accidisse, nihil mali. Dicat mœtissima mater,
cum Merope: Non sola sum mortalium, cui liberi
perierunt: vel potius hoc ultimum emendet, & non
periisse sed prævisse dicat. Recolligant animum
luctu dejectum, seq; attollant & solentur illo Da-
vidico: Non redibit infans ad me, sed ego migra-
bo ad illum. Non inculcabo illa Ethnicorum: *ὄν ὁ θεὸς φιλεῖ, ἀποθνήσκει νέε*: Quem Deus diligit, mo-
ritur infans, quod dixit Menander: nec illud Sile-
ni à Mida Rege capti, interrogati quæ res optima
maximèq; expetenda esset Homine inquentis, nō
nasci vel natū celerrimè mori: nec morē Thracen-
sium, quos luxisse natos, mortuis gratulatos esse
memorat Herodotus. Nostis illa Servatoris: Non
est voluntas Patris vestri cœlestis, ut pereat unus
de parvulis illis: Talium esse regnum cœlorum,
Nostis illud regij Prophetæ: Ex ore infantium &
lactentium perfecisti tibi laudem. Neq; dubitan-
dum est, quin vester, imo noster quoq; Caspar
cum centum quadraginta millibus habentibus
nomen agni & Patris in frontibus scriptum, stola
candida amictus & agni sanguine de albus con-
suetudine dulcissima individua Triados, quam
laudibus effert, omniumq; Electorum jam frua-
tur. Cæterum cum beata hujus animulæ exu-
viæ hodie hora prima terræ matri communi sint
Con-

concredendæ , rogamus itudiose & hortamur
omnes omnium ordinum Cives Academicos , ut
in honorem & solatium mæstorum Parentum
frequentes convenire & funeris deductionem
præsentia sua cohonestare dignentur, simul mor-
talitatis suæ memores vivant , & utramq; Rem-
publicam Deo pijs precibus commendent.

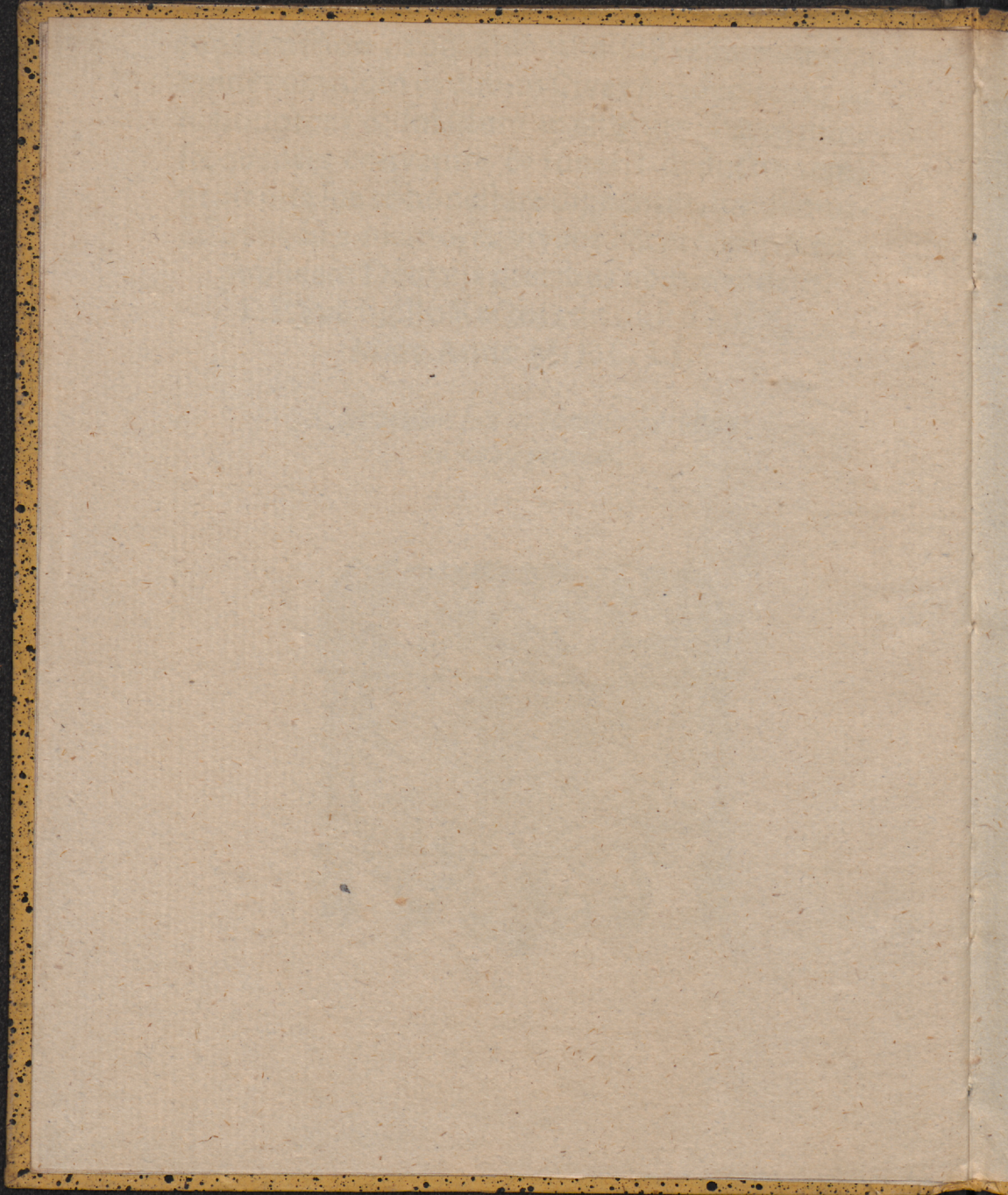
P, P; Sub sigillo Rectoratus nostri XIIIX.

Mart. Anno M: DC, LI.

*Conventus fiet in templo Jacobæo
ad horam primam.*

HARBERDING, cui hodie iusta faciunt
est V. hujus mensis inter primam & secundam
tutinam Patre Viro Reverendo & Clarissimo
M. JOHANNE HARBERDING, Pastorem S. Spiritus
Vigilantissimo, Collegae patre pl: dilecto & honorando: Matre
RETA TARNOWEN, foemina pietate ornatisima.
Avum paternum habuit honestum & probum
JUSTUM HARBERDING, cerevisiarium & Mercatorem
Burgensem apud Lubecenses, dum in vivis erat: A
ternam AGNETAM Gysen/ Matronam
tissimam. Avus maternus ei fuit Vir ad
Reverendus & Excellentissimus, Dn.
NES TARNOVIUS, p. m. SS. Theol. Doctor
fessor celeberrimus & incomparabilis:
terna DOROTHEA Rütbers/ matrona
laudatissima, His majoribus ortum Patrem
dem die sacramento Baptismatis a
Christo inseri curarunt. Vixit duodecim
dimidio quippe XVI. Martij post mortem
hac vita vel potius morte in veram vitam
latus est, verè quod hanc vitam attinet
verè nimbus, verè somnus, verè flos,
& fabula. Sed ereptus divina benignitate
diq; effugit naufragium prius, quam e
bris in pejus mutari posset. Mundi, inq
scribente D. BERNHARDO, malitiae p

A 3

